

βροχάρεις επίθ. Θράκ. (Φανάρ.) Κύθν.—Λεξ. Βλαστ. 359, 367 Δημητρ. βρουχάρ'ς Ίμβρ. Θηλ. βροχαρσά Νάξ. (Απύρανθ.) Νίσουρ. Σῦρ. Χίος—Λεξ. Βλαστ. 359. βρουχαρσά Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρεις. Τὸ θηλ. βροχαρσά καὶ παρὰ Σομ.

Α) Ἐπιθετικ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ, ὁ τείνων πρὸς βροχήν, βροχερός Θράκ. (Φανάρ.) Ίμβρ. Νάξ. (Απύρανθ.) Νίσουρ. Σάμ.—Λεξ. Βλαστ. 359 Δημητρ.: Βροχάρεις καιρός Λεξ. Βλαστ. Βροχάρ'ς μῆνας Ίμβ. 359 Μέρα βροχαρσά Ἀπύρανθ. || Γνωμ.

Ἄφλεβάρεις ὁ βροχάρεις καὶ ὁ Μάρτις ποῦ ἔναι γδάρτης Λεξ. Δημητρ.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ μὴν Νοέμβριος Λεξ. Βλαστ. 367. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατώνω, μετοχ. 2 γ. 2) Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ τὴν ὀγδόην Μαΐου ἑορταζόμενος, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην βρέχει Κύθν. 3) Θηλ. βροχαρσά, βροχερά ἡμέρα Νάξ. (Απύρανθ.) Σάμ. Σῦρ. Χίος—Λεξ. Βλαστ. 359: Ὅτι νά ἔναι βροχαρσά, κάθομαι μέσ' ἔς τὸ σπῆτι Ἀπύρανθ. Σήμ-μερι ἦτο βροχαρσά Χίος.

Πβ. βροχᾶτος, βροχερινός, βροχερός, βροχιανός, βρόχινος.

βροχάρισμα τό, ἀμάρτ. βρουχάρισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχαρίζω.

Τὸ νά συλλαμβάνη κάνεις ἢ νά ἀπαχονίζῃ διὰ βρόχου ζῶα ἢ πτηνά.

βροχᾶτος επίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Βροχερός, ἐπὶ καιροῦ: Γνωμ.

Νά ἔταν τὰ Φῶτα φωτεινὰ καὶ ἡ Λαμπρὴ βροχάτη (εὐχή τῶν γεωργῶν ἵνα ἐπικρατήσῃ κατὰ τὰς ἑορτάς αὐτὰς ὁ εὐνοϊκὸς καιρὸς καὶ οὕτω εὐδοκιμήσουσιν τὰ σπαρτά). Πβ. βροχάρεις, βροχερινός, βροχερός, βροχιανός, βρόχινος.

βροχσά ἢ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος (III), καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σά.

Ποσὸν ὑγροῦ ὅσον χωρεῖ εἰς τὸ στόμα: Ἡπια μιά βροχσά. Συνών. βουληματσά, βρόξι, βρόχος (III), γουλσά, ρουφηξσά.

βροχερινός επίθ. ἀμάρτ. βροχερ'νός Ἡπ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροχερός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,114 κέξ.

1) Ὁ ἐκ τῆς βροχῆς προερχόμενος Κέρκ.: Νερό βροχερ'νό. 2) Βροχερός Ἡπ. Κέρκ.: Ἄσμ.

Νά ἔταν ἡμέρα βροχερ'νή κ' ἡ νύχτα χιονισμένη Ἡπ. Πβ. βροχαδερός, βροχάρεις.

βροχερόνερο τό, Πελοπν. (Μεσο.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βροχερός καὶ τοῦ οὐσ. νερό

Τὸ νερὸ τῆς βροχῆς. Συνών. βροχόνερο.

βροχερός επίθ. κοιν. βρουχιρός βόρ. ἰδιώμ. βροσερός Πόντ. (Οἶν.) Κύπρ. βροχτερός Κύπρ. βροσερός Μεγίστ. φροχερός Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ἐπὶ χρονικῶν περιόδων ἢ ἀτμοσφαιρικῶν καταστάσεων, καθ' ὅς διαρκῶς ἢ ἐκ διαλειμμάτων βρέχει ἔνθ' ἄν.: Βροχερός καιρός - μῆνας - χειμῶνας κττ. Βροχερὴ μέρα. Βροχερὸ κλίμα κοιν. || Γνωμ.

Καὶ τὰ Φῶτα βροχερὰ καὶ τὸ Πάσχα βροχερὸ Θεσσ. Πελοπν. (Οἶν.) Ἄν ἔχωμε Φῶτα φωτερά, τότε θά ἔχωμε καὶ Λαμπρὴ φροχερὴ Χίος || Παροιμ.

Ἐτυχε ἡ μέρα βροχερὴ κ' ἡ νύχτα χιονισμένη (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι πάντοτε ἀποτυγχάνουν) Αἴγιν. Πβ. βροχαδερός, βροχανός, βροχάρεις, βροχᾶτος, βροχερινός, βροχιανός, βρόχινος.

βροχή ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) βρουχή βόρ. ἰδιώμ. βουουχή Σαμοθρ. βροσὴ Ἀσιυπ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν.) Κύπρ. Καπ. (Σίλ.) βρεσὴ Καπ. (Φάρασ.) Πόντ. (Ἄμισ. Ίμερ. Τραπ. Χαλδ.) βρεσὴ Μεγίστ. βρόχη Κῶς Πάτρ. Πελοπν. (Γορτυν.) βρόχα Πελοπν. (Γορτυν. Κυνουρ. Μαντιν.) βροχός ὁ, Καπ. (Ἄξ. Ἀραβάν. Ποτάμ. Σινασσ.) βρεχός Καπ. (Ἀνακ. Μισθ. Ποτάμ. Σίλ. Σινασσ. Φάρασ.) βρεχὸ Καπ. (Φερτ.) βρόχος Στερελλ. (Ναύλακτ.) βρέχο Τσακων. βροχός τό, Καπ. (Ἀραβάν.) Πληθ. βροχάδες Πελοπν. (Κλουτσιτοχ. Κορινθ.) Κρήτ. Κύθν.—ΣΖαμπελ. Ἄσμ. Δημοτ. 639 βροχάδε Τσακων. βροχάντας τά, Πόντ. (Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) βροχάντας Καπ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βροχή. Ὁ τύπ. βρόχη κατὰ τὸ στέγνη, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 135. Τὸ βρόχα κατὰ τὸ ξέρα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 135. Τὸ βρόχος κατὰ τὸ ἦλος. Τὸ βρεσὴ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,240 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 29.

1) Τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ σταγόνας πίπτων ὕδωρ κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Ἄξ. Ἀραβάν. Μισθ. Ποτάμ. Σίλ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἄμισ. Ίμερ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βροχὴ δυνατὴ - μεγάλη - ψιλὴ - σιγανὴ κττ. Βροχὴ ἀνοιξιὰτικὴ - καλοκαιρινὴ - χειμωνιάτικὴ κττ. || Φρ. Ἡλιος ἢ βροχὴ (ἐπὶ τῶν παιδιῶν, ὅταν πρόκειται νά ὀρισθῇ ποῖος θά παίξῃ πρῶτος, λαμβάνει εἰς τῶν παιζόντων μικρὸν ὄστρακον ἢ λίθον καὶ πτύει εἰς τὴν ἑτέραν πλευράν, ἔπειτα ἐρωτᾷ διὰ τῆς φράσεως ἦλος ἢ βροχὴ, καὶ τὸ ρίπτει πρὸς τὰ ἄνω περιστροφικῶς, κερδίζει δὲ ἐκεῖνος ὁ ὅποιος, ἐπιτυγχάνει τὴν ὄψιν, τὴν ὁποίαν καθώρισε καὶ τὴν ὁποίαν θά ἐμφανίσῃ ὁ λίθος πεσὼν εἰς τὸ ἔδαφος) Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Ἄρν. κ. ἄ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Ξέρα ἢ βρόχα (συνών. τῆ προηγουμένη) αὐτόθ. || Παροιμ.

Ἐφ' ἔκεν ἀπὸν τῆ βροσὴν τσ' ἐπ-πεσε ἔς τὴν χολέτρα (ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κακοῦ εἰς ἄλλο περιπιπτόντων. χολέτρα = ὑδρορροή τῆς στέγης) Μεγίστ. Βροσὴ κῆ ἀέρας ἔτον (ἐπὶ παροδικῆς λογομαχίας) Κερασ. Βρουχὴ πηρασμέν' κάπλα δὲ χρειάζιτι Μακεδ. (Νάουσ.) Τὸν ἀγαπάει σὰν τῆ βροχὴ ἔς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τῶν διακειμένων λίαν δυσμενῶς πρὸς τινα) Ἡπ. || Ἄσμ.

Τοῦ πέφτουν βόλια σὰ βροχὴ, κανόνια σὰ χαλάζι, τρεῖς μπάλες τοῦ ἐρρίζανε, πικρὸς φαρμακωμένες ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 57.

Ἐς τὰ ριζοβόνια τ' Ἀχονοῦ πολὺς καπνὸς κῆ ἀντάρα, μῆτ' ἀπ' τὰ χιόνια τὰ πολλὰ μῆτ' ἀπὸ τὲς βροχάδες ΣΖαμπελ. Ἄσμ. Δημοτ. 639.

2) Ἐπιρρηματ. ὡς βροχὴ, βροχηδὸν κοιν.: Πέφτουν τὰ βόλια - οἱ σφαῖρες βροχὴ κοιν. Πέφτουν βροχὴ οἱ ἐλαῖες Νάξ. (Απύρανθ.) Βροχὴ ἐπέφτανε ἀπάνου μας οἱ πέτρες Κεφαλλ. || Φρ. Βροχὴ πὰν τὰ μάτμα μου (δακρῦζουσιν βροχηδὸν) πολλαχ. || Ἄσμ.

Παίρνω τὸ ἔρημο στρατί, πὰν τὰ ματάμα μου βροχὴ, τὸ στρατί, τὸ μονοπάτι, βάσανα πῶχ' ἡ-ῆ-ἀγάπη Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

